

BEELD JE EEN DEUR IN

Beeld je een deur in. Beeld je, voor die deur, een drempel in. We zijn er. Eventjes treuzelen we op de drempel. Dan duwen we de deur open. We stappen binnen en belanden in hetzelfde decor. Beeld je in. De twee zijden van de deur zijn identiek, je bevindt je dus buiten, je stapt over de drempel en dan moet je er nogmaals over stappen.

Beeld je een deur in het midden van de ruimte in, een deur die geen enkele harde materie moet doorbreken, een deur die niet in een muur is ingewerkt. Je kan ze openen, sluiten, je kan zachtjes aankloppen of ze bruusk opengooien, je kan binnentreden of de deur wijd open laten. Je kan eventjes aarzelen, de hand op de klink. Beeld je in dat de ruimte aan de twee zijden van de deur continu is – de deur is het enige wat erop wijst dat deze ruimte is opgedeeld. Ze lijkt arbitrair. Je weet niet wie ze daar heeft geplaatst.

Beeld je ten slotte in dat zich aan de twee zijden mensen bevinden. Dat sommigen, eventueel allen, naar de andere kant van de deur gaan. Doordat de ruimte identiek en continu is, weten we niet of ze binnenkomen of buitengaan, of de ene persoon bij de andere aankomt dan wel of hij thuiskomt, we weten niet wie de gast is en wie de gastheer.

Ons project voor CENTRALE.lab is op deze imaginaire deur geïnspireerd. Het is, net als die deur, een middel om de krachtsverhoudingen tussen gastheer en gast om te keren met als doel ze te vernietigen.

Al bijna twintig jaar lang, vanaf de dag dat we ons geboorteland verlieten en immigranten werden – gasten die niemand heeft uitgenodigd – houden deze complexe relaties ons bezig, en ze keren geregeld terug in onze projecten. De installatie die deze “omkering” mogelijk maakt, lijkt op het eerste gezicht eenvoudig, zeker omdat ze stoelt op een binaire logica die een tegenstelling veronderstelt (gast <---> gastheer). Zodra ze echter in werking wordt gezet, blijkt ze complexer te zijn, want het gaat niet langer om een rollenspel waarin de ene persoon de identiteit van de andere overneemt. Het is de bedoeling dat elkeen zijn eigen identiteit behoudt, zijn geschiedenis, zijn eigenheden, en dat hij enkel zijn positie ten opzichte van de ander wijzigt. Zo worden de voorwaarden van deze krachtsverhouding verplaatst, waardoor ze ook complexer wordt. Geen van beiden is uitsluitend gastheer, geen van beiden is uitsluitend gast.

In de ruimte van CENTRALE.lab, die over twee verdiepingen is gespreid, vragen we aan een groep personen – nieuwkomers, gasten die niemand heeft uitgenodigd – om de ruimte in te nemen, om er de gastheer van te zijn. Om gastheer te worden, bepalen deze gasten de finaliteit van de plaats, van haar inrichting, van haar werking. Vanuit de ruimte die ze zich aldus hebben toegeëigend, verwelkomen ze op hun beurt andere gasten onder zowel de bezoekers aan de “tentoonstelling” als zelfgekozen personen. Zo ontmoeten ze de Brusselaars in een nieuwe omgeving.

LET US IMAGINE A DOOR

Let us imagine a door. In front of the door, let us imagine a doorstep, a threshold. There you are. You linger on the doorstep for a short moment. You push the door open. You pass to the other side and you find yourself in an identical scene. Let us imagine. The two sides of the door are identical, you go in only to find yourself outside, you cross the threshold and then you have to cross it again.

Let us imagine a door in the middle of space, a door which doesn't have to bore through any hard matter, one which isn't wedged in a wall. You can open it, close it, you can knock at it gently or push it violently, get in or leave it open, gaping. You can hesitate for a while, with your hand on the handle. Let us imagine that space is continuous on both sides – the door is the only indication that the space is at all divided. It seems arbitrary. No one knows who placed it there.

Let us imagine that there are people on both sides. Let us imagine that some of them, possibly all of them, move to the other side of the door. As space is identical and continuous, you don't know if they are coming in or going out, if either of them is going to the other one's place or going back home, who is the guest and who is the host.

Our project for CENTRALE.lab is inspired by that imaginary door. Like that door it is a device that overthrows the balance of power between host and guest, the aim being to abolish them.

For almost twenty years, since the day we left our native country and became immigrants – guests whom no one has invited – those complex relations have preoccupied us, and they keep appearing in our projects. The device making the ‘overthrow’ possible seems simple at first sight, all the more so as it maintains a binary logic presupposing an opposition (guest <---> host). However, once it has been set in motion, it turns out to be more complex, as this is no mere role play in which you adopt the other person's identity. All involved keep their identity, their history, their peculiarities, only changing their position vis-à-vis one another. So the terms of the balance of power are displaced, and as a consequence they are made more complex. Neither is simply a host, neither is simply a guest.

Within the space of CENTRALE.lab, divided into two storeys, we request a group of persons – newcomers, guests whom no one has invited – to occupy the place, to act as hosts. To become hosts those guests decide what the purpose, the fitting out, the functioning of the place shall be. From within that reclaimed space, in their turn they welcome guests, both visitors to the ‘exhibition’ and people of their own choice. They thereby encounter inhabitants of Brussels in a new arrangement.